

Z paměti amerického
detektiva

Tygří jed

Léona Cliftona

www.eknizky.sk

Tygrů jed

Z paměti amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Tygrí jed by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I. 1

II. 9

III. 23

IV. 29

V. 37

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 45

J.

Leon Clifton, jenž získal si pověst jednoho z nejslavnějších detektivů amerických, vrátil se zase do svého útulného domu v Chicagu, když byl konečně dopadnul šesteronásobného vraha žen, kterého přes měsíc pronásledoval různými státy severoamerickými. Zatím co zlosyn proklínal ve vězení clevelandském „The Grant Carlina“ — jak nebezpečí přestupníci zákona Cliftona nazývali — očekáváje zasloužený trest, vítal se Léon se svou chotí a dvěma dítkami, jež milého otce již tak dlouho neviděly.

Clifton doptával se své choti na novinky chicagské, a ona mu je ochotně sdělovala se svým obvyklým úsměvem.

Pojednou přiložila ukazováček k čelu a zamlčela se.

„Zapomněla jsi na něco důležitého, vid, Mary?“ ozval se Clifton.

„Mrzím se opravdu na sebe, že teprv teď si vzpomínám

na to, s čím jsem měla vlastně hned začít. Za jisté jsi ještě nedoslechl, že Mac Lindley zemřel?“

„Mac — Lindley?!“ užasl Clifton. „Můj přítel Mac?“

„Ano, můj drahý Léone. Včera byl pohřben do rodinné hrobky.“

Muž, který nehnul ani brvou, když viděl někoho vraždit, jemuž právě nemohl pomoci, zaštkal lítostivě, a v očích zaleskly se mu slzy.

„Mac zemřel — len dobrý muž! Ztratil jsem tedy jednoho ze svých nejlepších přátel! Ubohý Mac ubohý! — A co se mu stalo, Mary?“

„Prý se nachladil — lékař rozpoznal prudký zánět střev — jeho umění bylo bezmocné — Mr. Lindley vypustil ducha za hrozných bolestí. Byla jsem včera také na pohřbu. Ani bych si nebyla myslila, že Harbert měl tak rád svého strýce! U hrobu plakal jako dítě, a stále vzlykal: „Můj dobrý strýčku!“ Byla to pohnutlivá scéna.“

Leon Clifton od té chvíle pozbyl veselé nálady.

Neočekávaná smrt jeho věrného přítele otrásla celou jeho bytostí. Vzpomněl si, že by tak náhle mohl také on zemřít, tím spíše, že mimořádné povolání, jemuž se dobrovolně věnoval, spojeno je s tolikerým nebezpečím.

Mac Lindley zanechal zde jediného příbuzného,

dovzpělého již syna své sestry. Po něm však zůstala by zde vdova a dva sirotci.

Již k vůli své rodině měl by více dbáti svého života, a k vůli vášni — jakou stalo se mu slídění po zločincích — nevydávati jej v šanc. Poprvé ovládla jej myšlenka, aby se již nestaral o ty, kdož prohřešili se proti zákonu, aby již nikdy nepustil se do pátrání po vrazích, lupičích a podvodnících, nýbrž aby v klidu užíval, čeho byl v dřívějších letech vyzískal, a věnoval se úplně své rodině. —

Příštího dne odebral se do domu velkoobchodníka Lindleye, nyní již mrtvého.

Služebnictvo znalo příliš dobře jméno přítele svého bývalého pána, než aby se musilo po něm ptáti.

Clifton byl ihned ohlášen Mr. Harbertu Harrisonovi. Brzy stanul Léon Clifton před mladým, asi 26 letým mužem, jenž byl oděn smutkově.

Synovec Zesnulého Mac Lindleye měl pestrou minulost. Jeho otec, bratr Mac Lindleyův, měl rozsáhlé plantáže v republice Argentinské, které spravoval nejdříve sám, později s Harbertem. Když mladík dosáhl dvacátého roku, otec mu zemřel žlutou zimnicí za svého pobytu v New Orleansu Harbert stal se dědicem všeho majetku otcova. Brzy však jej prodal, a pustil se vesele do světa. Kde všude byl a kterak se mu dařilo, nikdo nezvěděl. Když však po pěti

letech objevil se v domě Mac Lindleyově, nevyhlížel jako člověk zámožný; spíše podobal se americkému trampovi svým sešlým zevnějškem. Strýc ve své dobrotě ujal se marnotratného synovce, jenž se mu svěřil, že touha po cestování a život ve veselých společnostech již dávno jej připravily o všechno, takže musil hledati obživu v různé práci. Mac Lindley, seznam, že Harbert v cizině nabyl všelikých obchodních zkušeností a že se přiučil několika cizím jazykům, umístil jej ve svém obchodě jako korespondenta, zač jej slušně platil a vším jej opatroval. Po celou tu dobu Harbert ani jednou nezavdal příčinu k tomu, aby strýc litoval, že jej přijal k sobě! Harbert získal si přízně a úcty veškerého personálu i služebnictva strýcova, a také známí a přátelé Mac Lindleyovi měli jej rádi. Byl skromný, spíše mlčenlivý než povídavý, a vždy dával na jevo svou vděčnost k dobrému strýci, že se jej ujal, a naučil jej pracovitému, spořádanému životu.

K Léonu Cliftonovi, jenž byl nejdůvěřivějším přítelem Mac Lindleovým, choval se Harbert s velikou uctivostí. Však detektiv, aniž si dovedl vysvětliti příčinu toho, nemiloval mladého muže. Jeho pokora a uctivost zdály se mu pouhou přetvářkou; jakési tušení mu pravilo, že tento na pohled spořádaný člověk skrývá zlé úmysly. Připadal mu jako dravec, jenž hladem byl donucen vlézt do klece a

podrobiti se kázni krotitelově. Poslouchá jej na slovo, a i na pokyn lísá se k němu — a zatím vyěkává jen vhodné příležitosti, aby jej rozdrásal.—————

„Zajisté slyšel jste již o hrozně ráně, která mne tak neočekávaně stihla, Mr. Cliftone?“ zahovořil Harbert, když byl detektiva pozdravil.

Clifton přisvědčil pokynem.

„Projevuji vám svou soustrast, mr. Harrisoně. Upřímně želim skonu dobrého přítele, za něhož snad již ani nenajdu náhrady.“

„Máte milující choť, máte roztomilé dítky, mr. Cliftone; já však nemám již nikoho. Stojím zde opuštěn jako strom na písčité půdě,“ zahovořil teskně Harbert.

„Oženíte se, milý Harberte, a bude po opuštěnosti řekl Clifton. „Jste nyní boháč, snadno najdete vhodnou sobě nevěstu, která by vás potěšila.“

„Však já se tak brzy neožením,“ zavrtěl Harbert hlavou. „K vůli choti zapomínal bych na drahého strýce, jenž přece zasloužil, aby věčně žil v mé paměti!“

Tato slova nelibě se dotkla Cliftona. Zdála se mu příliš affektovaná; nevanulo z nich teplo upřímnosti, nýbrž chlad strojenosti, tak jako když herec-začátečník odřikává svou úlohu.

„A co vlastně stalo se Mácovi, že tak náhle rozloučil se se

světem? Slyšel jsem, že prý jej zachvátil prudký zánět střev —“

„Ano, tuto chorobu konstatoval lékař,“ odvětil Harbert.

„Ubohý můj strýc, jak hrozně trpěl! A moje utrpení nebylo menší, když jsem seznal, že věda lékařská nemůže pomoci, ba, ani úlevy zjednat!“

„Kterak jen uhnal si mr. Lindley tuto nemoc?“ ptal se Clifton Harberta. „Nevypil snad něco, nebo nesnědl, co by mu bylo přivodilo ten zánět?“

Cliftonovi neušlo, že po těch slovech Harbert lehce zblednul.

„Lékař pravil, že se strýc zajisté nastudili, když bylo mu za chladného, deštivého počasí vykávati na stanici vlak, jenž přijel o hodinu později. Doktor Smith jest přece z těch lékařů, kteří se ve svém úsudku nikdy nezmýlí!“ dodal jaksi podrážděně mladý muž.

„Ovšem, ovšem,“ kýval Clifton hlavou. „Doktor Smith je znamenitý lékař. Tedy nastuzení bylo příčinou smrti mého nebohého přítele!“ dodal smutně. — „Zdali pak zbylo mu dosti Času, aby se postaral závětí o svého jediného příbuzného, kterého měl tak rád? Pokud se pamatuji, před mým odjezdem z Chicaga dosud neměl vyhotovenu poslední vůli. Říkával ubožák, na memento moři, že je času

dost; doufá prý, že bude živ ještě aspoň dvacet let, tak prý se cítí zdravým a silným. A zatím —“

„Zemřel bez závěti,“ přerušil jej Harbert.

„Ani si na ni nepomyslí, a já přece nemohl jsem jej na to připomenout!“

„Což vlastně bylo jen k vašemu prospěchu, mr. Harrisone. Říkával Mac, že své jmění rozdělí: část vám, část dobročinným účelům. Takto však připadne všechno vám.“

„O takovém jeho úmyslu jsem nevěděl,“ prohlásil Harbert nějak nejistě. „Kdybych jen věděl, kterým ústavům chtěl strýc něco odkázat —“

„Vždyt můžete pamatovat na lidumilné účely, až sám budete jednou zdělavat závět,“ ozval se Clifton s lehkou ironií ve hlase, „Do té doby zajisté rozmnožíte svůj majetek; odkazy budou pak tím větší. — Nebudu vás již zdržovati, mr. Harrisone.“

Rozloučili se, Clifton odešel.

Cestou k domovu detektiv byl nějak zamyšlen. Chování se Harbertovo zdálo se mu nápadným. Ty jeho rozpaky, když Clifton projevil domněnku, že Mae Lindley snad něco snědl nebo vypil. —

„Všechno je na světě možné!“ zamumlal Clifton. „Všechna čest doktoru Smithovi; však zmýlili se ještě proslulejší lékaři. Pokusím se, abych tu záhadu objasnil, a

bude mne jen těšit, když pak uznám, že jsem Harbertovi
křivdii.“

J. J.

V nízkém domku na obvodu Chicaga bydlel již několik let jakýsi Benjamin Roswall, všeobecně známý jménem „doktor Ben“. Byl synem přistěhovalého žida Rosenwalda, jenž zařídil si v Chicagu obchod, a tak se „poameričtil“ že pozměnil i své rodné jméno. Syn jeho Benjamin byl velice vtipný; a protože se mu zalíbilo lékařství, dal jej otec studovati. Dosáhl Benjamin doktorátu, a otec jeho dočkal se té radosti, že Benjamin usadil se v městě jako praktický lékař, jenž hned z počátku těšil se veliké přízni pacientů. Starý Roswall posléze zemřel, a svému synu odkázal svůj skrovný majetek. Nedařilo se mu nikdy příliš valně, neboť měl mnoho domorodých konkurentů, kteří i žida předčili svou čilostí. Benjamin zvyknul si žiti jako boháč; vedl veliký dům, miloval dámičky, jež nebyly právě laciné

— a tak se stalo, že přes své značné příjmy zabředl posléze do dluhů. Aby si pomohl, začal prováděti potají zločinné

operace; a když jedna jeho pacientka následkem toho zemřela, prozradilo se to na něho. Vyšetřováním dokázáno rau také, že znenáhla otrávil muže jedné ze svých milenek — a následek toho byl, že jej zbavili doktorátu a odsoudili na několik let do vězení. Že dostalo se mu trestu poměrně tak mírného, za to děkoval některým porotcům, jimž byl svým uměním prokázal leckterou službičku, a kteří se mu pak takto odměnili. Nebyla to však vděčnost, nýbrž spíše strach, aby Roswall o nich nepovídal. Odbyl si doktor svůj trest, a když pak věřitelé vše mu pobrali, ze zbytku svého jmění zakoupil si malý domek, v němž se usadil, vyráběje tu všeliké zázračné pilulky, prášky, vodičky a podobné lapačky na hloupé lidi, kteří nedbajíce smutných zkušeností jiných, přec jen pořád věřili dryáčnické reklamě a jeho výrobky hojně kupovali. Nepřátelé jeho sice povídali o něm, že i teď ještě všelijak lidem pomáhá; policie také měla jej stále na zřeteli — však nemohlo se mu již ničeho dokázat.

Toho člověka navštívil kdysi Léon Clifton.

Když „doktor Ben“ ušel známého detektiva, lehce zbledl. Clifton se usmál.

„Nelekejte se, doktore, já o vás vím jen tolik, jako každý jiný smrtelník. A kdybych i věděl více, dnes bych neměl v úmyslu, vám uškoditi. Naopak, rád bych s vámi uzavřel obchůdek, jenž vám vynevse dvě stě dollarů.“

Ben se ušklíbl.

„Z toho nebude nic, mr. Cliftone. Já se nedám vlákati do léčky. Netoužím po vězení!“

„Vždyť se nejedná o nic takového, doktore! Hned vám povím, čeho od vás žádám.“

Tichým hlasem pokračoval: „Rád bych, abyste se mnou šel v noci na hřbitov.“

„A co bych tam dělal?“ užasl Ben.

Clifton naklonil se k němu a dlouho mu něco šeptal. Ben zpočátku vrtěl hlavou; později však zakýval.

„Však jsem věděl, že svolíte!“ usmál se Clifton.

„Zde máte zálohu — sto dollarů; ostatek vyplatím vám, jakmile vyjdeme ze hřbitova.“

Ještě chvíli tiše se s ním radil; potom jej opustil ... Byla temná, tichá, dusná noc.

Na pustém prostranství před zadní zdí hřbitova krčila se temná postava. Chvillemi bylo slyšeti příšerné volání sýčka „pójd! — pójd!“ — — jemuž však neodpovídal žádný jiný zvuk. V přírodě zdálo se býti vše němé; ani nejslabší šelest suchých listů nerušil klid noci.

Sýček houkal dosti dlouho v přestávkách, a jeho hlas zněl vždy žalostivěji.

Pojednou proniklo vzduchem chraptivé mňoukání, jaké vydává kocour, jenž volá k sobě družku.

Sýček zahoukal ještě třikrát rychle za sebou, načež zmlknul.

Mňoukání ozvalo se pak čtyřikrát a potom bylo ticho.

Ve tmě bylo pozorovati obrysy dvou postav, jež se k sobě přibližovaly.

„Eskulap?“ ozval se tichý hlas.

„Próteus?“ odpověděl druhý.

Postavy stanuly těsně u sebe.

„Již jsem myslel, doktore, že nepřijdete. Jedenáctá již dávno uplynula; myslím, že táhne již ke dvanácté.“

„Ano, mr. Cliftone, za čtvrt hodiny bude půlnoc. Nemohl jsem však dříve přijít. Měl jsem pozdní návštěvu.“

„Rozumím. Dejte si však pozor, doktore, ať vás zase nelapnou!“

„Nic by mi nedokázali! Vynalezl jsem nový prostředek, kterého dosud nikdo nezná, a jenž jest velmi účinný. A kdyby se i něco stalo, mně nic neudělají, Důkazů proti mně nenajdou žádných.“

„Nu, mně teď do toho vlastně nic není! Nepřejte si však, doktore, aby jednou mně bylo svěřeno vyšetření některého vašeho záhadného případu! Však mne znáte, že bych proti vám už dovedl shledati důkazy!“

„Vždyť já si toho nepřeji, mr. Cliftone! — Nuže, půjdeme?“

„Máte vše s sebou?“

„Na nic jsem nezapomněl. A což vy?“

„Nebojte se, těch sto dolarů ještě dnes dostanete.“

Detektiv a bývalý doktor plížili se nyní podle hřbitovní zdi.

Clifton ve tmě hmatal rukou, jež vězela v gumové rukavici.

Posléze stanula řekl tiše: „Zde je to.“

Vyňal zpod pláště elektrickou svítilničku, jež byla zařízena tak, že propouštěla dle potřeby jen tolik světla, kolik jej bylo právě třeba.

Úzký proud světla ozářil zeď, ve které bylo viděti zaražený hřebík s polokulovitou hlavičkou. Zeď byla v těchto místech značně rozpukána, takže jevíly se dosti hluboké trhliny. Hřebík zarazil sem Clifton včera odpoledne, aby v noci snáze našel místo, jež umožňuje přístup na hřbitov přes zeď

Vkládaje prsty rukou a špičky bot do trhlin, lezl obratně vzhůru, a šťastně dostal se na plochu zdi.

Ben lezl za ním; však brzy nemohl již výše, a byl by jistě spadl, kdyby Clifton nebyl se položil na zeď a ruku mu nepodal.

Tak vytáhl jej k sobě.

Na hřbitově bujel zde při zdi strom s rozložitými větvemi. Po jeho kmenu spustili se oba mužové dolů.

„Nyní tiše!“ zašeptal Clifton. „Jděte stále za mnou!“

Řadami hrobů a hrobek proplétali se pozdní návštěvníci hřbitova, při čemž Clifton chvílemi posvítil si na cestu.

Konečně stanuli u prosté hrobky, jež byla zakryta deskou z leštěné žuly, na které černaly se písmeny.

„Lindley,“ četl Clifton s pohnutím, když byl si posvítit na kámen.

„Jsme na místě,“ zašeptal.

Ben zakýval hlavou.

„Stačí naše síly k odsunutí kamene?“ otázal se tiše.

Místo odpovědi vyňal Clifton zpod pláště dvě železné páky; jednu podal bývalému doktorovi.

Postaviv pootevřenou svítilničku tak, aby osvětlovala jen desku hrobky, nasadil páku, Ben rovněž.

Spojenému jejich úsilí podařilo se posléze kámen tak odsunout i, že objevil se prostor dostatečný ku provléknutí lidského těla.

Clifton sebral svítilnu a bez bázně spustil se do hrobky. Ben jej následoval. Také on neděsil se těch, kteří zde dřímají věčný sen. Jako doktor byl zvyklý společnosti mrtvých.

Ovanul je dusný nepříjemně páchnoucí vzduch.

Nejblíže u nich stála rakev ještě jako nová, zakryta jsouc několika věnci, jichž květy byly již uvadlé.

Za touto rakví byla jiná, vlastně již jen trosky rakve, Zpuchřelé víko bylo probořeno, a jím vyhlédala příšerně se šklebící lebka. Zde odpočívala choť Lindleyova, která již dávno předešla jej na věčnost.

Byla tu rakvička jejich synáčka, jenž zemřel v útlém věku. Jedna strana stěny povolila, a otvorem bylo viděti útlou kostru dětského tělíčka.

S pohnutím zahleděl se Clifton na rakve a zašeptal: „Odpusťte, že ruším váš klid!“

Potom přikročil k první rakvi a bez námahy vypáčil její víko.

Spočíval zde starší již muž, oděný černým šatem.

Voskově žlutý jeho obličej byl vrouben sporým, prošedivělým plnovousem.

„Můj dobrý Mácu!“ zašeptal Clifton a v očích zaleskly se mu slzy. „Můj drahý příteli! Tedy přec jen jsem tě ještě jednou uhlídal — po tvé smrti!“

Chvilí setrval nad rakví, maje ruce sepiaty.

Ben zatím při svitu lucemičky konal své přípravy. Zpod pláště vyňal velikou smaltovou krabici s víkem, zavěšenou na řemeně. Z kabátu pak vytáhl kožené pouzdro. Jakmile je otevřel, zaleskly se břitké nástroje pitevní.

„Nuže, mr Cliftone?“ otázal se posléze Ben.

Detektiv vytrhl se z myšlenek, podíval se na Roswalla a zakýval hlavou.

„Přikročte k dílu, doktore!“

Ben vyňal ostré nůžky, rozstříhl šat na spodní části trupu mrtvého, a když obnažil tělo, hbitým řezem otevřel dutinu břišní, ze které potom vyňal útroby, jež vložil do nádoby.

Clifton svítil mu a jeho ruka lehce se zachvívala.

V tom bylo slyšeti na povrchu kroky.

Clifton okamžitě přerušil elektrický proud ve svítilně. Obestřela je čirá tma.

Kroky se blížily, a již také bylo slyšeti hlasy.

„Nemáš trochu brandy, Burtone?“

„Brachu, ty dnes máš žízeň! Svou lahvici jsi již vyprázdnil, a mé jsi už také pořádně ulehčil! Příště abychom brali s sebou na obchůzku raději hned plný soudek! Na, ty velrybo!“

Poznal Clifton, že jsou to noční hlídači hřbitova.

Ztajil dech, jak jen bylo možno. Nerad by, aby jej zde překvapili. Kdyby jeho podezření bylo liché, mohl by mít potom všeliké nepříjemnosti, že se odvážil samovolně otevřítí hrob.

V tom vyklouzla mu svítilna z ruky. On se bleskem

sehnul, šťastně ji zachytil; však náhle ucítil na tváři palčivou bolest.

„Haló, Burtone, neslyšel jsi nic?“ ozvalo se nahoře.

„A co bych měl slyšet? Leda tu opici, která se ti již škrábe na záda!“

„Tak se mi zdálo, jakoby se tu někde pod zemi ozval šramot.“

„Já jsem neslyšel nic. Možná však, že se tu ten některý nebožtík v hrobě obrátil lítostí, že dědici jeho peníze rozhazují. Nám však do toho nic není; o mrtvé my se nestaráme, jenom o živé.“

Kroky se vzdalovaly, hlasy slábly — nastalo zase ticho.

Clifton opět udělal světlo, a sáhl si na tvář. Gumová rukavice potřísnila se krví.

„Zdá se mi, že jsem raněn na tváři, doktore,“ řekl tiše.

Ben podíval se na něho a prudce sebou trhl.

„Mr. Cliftone, váš život je v nebezpečí,“ ozval se ustrašeně.

„Snad ne tímto škrábnutím?“ usmál se Clifton.

„Říznul jste se o nůž, kterým jsem pitval mrtvolu.“

Clifton se zasmušil. Bylo tu skutečně nebezpečí. Věděl dobře, jaký následek mívají taková zranění. Mrtvolný jed, lpící na pitevním nástroji, vnikne-li do rány, působí smrt.

„Jsem tedy v hrobě, a při tom hrobu nedaleko,“ ozval se Clifton s trpkým úsměvem.

„Ještě není vše ztraceno, mr. Cliftone,“ zvolal Ben.

„Včasná pomoc může vás ještě zachrániti. Váš strážný duch, mr. Cliftone, vnuknul mi, že jsem vzal s sebou, čeho v takovém případě třeba. Pitvat mrtvolu na takovém místě, v největším spěchu a při nedostatečném osvětlení — vždycky bývá spojeno s nebezpečím. Pomýšlel jsem na to, a teď vám moje obezřelost prospěje.“

„Vám pak, milý doktore, vynese dalších dvě stě dollarů,“ sliboval Clifton; a Ben byl s tou odměnou spokojen, ač život Cliftonův stál za víc.

Kvapně desinfikoval nepatrný šrám na tváři a přiložil pevný obvaz.

„Doufám, že to dostačí k zapuzení smrti, jež by jinak byla zcela jistě odvedla mr. Cliftona na onen svět,“ prohodil Ben.

Bývalý doktor očistil své nástroje, zavřel rakev a upevniv si k tělu nádobu s vnitřnostmi, vylezl z hrobky

Clifton jej následoval. Po tmě urovnali zase příklop hrobky, načech plížili se k místu, kudy sem prvé vnikli.

Nešlo to již tak snadno jako dříve; neboť z obavy, aby jich hlídači hřbitova nezahlédli, Clifton již nerozžehl svítílnu.

Ušli asi dvě stě kroků, když za velikým náhrobkem vynořily se dvě postavy.

„Stůj! Kdo to?“ houklo tichou nocí.

Clíton poznal hlas jednoho z hlídačů. Nepozbyl však duchapřítomnosti. Rychle vjel rukou do kapsy a vyňal z ní malá, samočinná pouta.

„Doktore, dám vám náramky,“ zašeptal. „Prohlásím, kdo jsem, vy jste zlosyn, kterého jsem zde polapil nebudou nám překážeti — —“

Ben se nezdráhal. Ve chvíli byl spoután, a v ruce Cliftonově octnul se revolver.

„Kdo to?“ Ozvi se, sice střelím!“ vyhrožoval hlídač.

Bylo slyšeti škrtnutí zápalky, potom zazářilo červenožluté světlo.

Clifton uzřel dva hranaté muže, jejichž obličej prozrazoval alkoholiky. Jeden držel svítilnu, oba pak třímali revolvry.

„Podáři se mi znamenitý lov, přátelé!“ zvolal Clifton hlasitě, a strkaje před sebou Bena, jenž klonil hlavu hluboko k prsoum, aby mu nebylo viděti do obličeje, šel vstříc hlídačům.

„Kdo jste? O jakém lovu mluvíte?“

„Kdo jsem? Podívejte se!“

Ukázal jim svou legitimaci, a oni s jakousi úctou zahleděli

se na slavného detektiva, o němž již tolik slyšeli, kterého však osobně dosud neznali.

Neodvážili se zeptati se, co spáchal ten spoutaný, kterého zde Clifton asi polapil.

„Prokážete mi malou službičku, přátelé,“ ozval se Clifton. „Nerad bych s tímto gentlemanem lezl přes zeď — on by mi mohl třebaš uletět. Otevřte mi tedy postranní dvířka.“

Měli klíč u sebe a vyhověli mu ochotně.

„Děkuji vám,“ ozval se Clifton. „Zde vezměte, abyste si na svou příští hlídku mohli opatři ti hned celý soudek brandy. Good night!“

Vyšel s Benera ven, klíč zarachotil v zámku, dvířka byla zase zamčena.

Clifton zbavil Roswalla pout a usmál se.

„Přece jste tomu neušel, milý doktore! Za to, že jste se vloupal do hrobky, spoutal jsem vás.“

„Jste korunou důvtipu, mr. Cliftone,“ zalichotil mu Ben.

„A teď bychom už mohli jiti každý svou cestou. Zde máte, doktore, druhou stovku. Dvě stě dostanete, až k vám přijdu. Kdy budete asi hotov s prozkoumáním?“

„Myslím, že pozejtří byste mohl najisto přijít, Mr. Cliftone.“

„Tedy dobře — přijdu. Jsem věru zvědav na výsledek vašeho bádání,“

„Mr. Cliftone, kdybyste snad cítil nějaké obtíže — horečku, nevolnost — zavolejte rychle lékaře.“

„Nebojte se o mne, Bene, Však já bych nerad již tak brzy udělal svou smrtí radost zlosynům!“

Rozešli se. Ben Roswall pospíchal s útroby Mac Lindleye do svého domku, Leon Clifton zaměřil ke svému obydlí! Myslil jen na své pátrání, které byl dnes zahájil rozhodným činem. Na své poranění ani si nevzpomněl. Když přišel domů, hned se svléknul; a protože cítil se ospalým, ulehnul a v okamžiku usnul . . .

J. J. J.

Čekal Ben Roswall na Cliftona den, dva dni; a když ani třetího dne nepřicházel, pln obavy pospíšil sám k němu.

Od služebnictva zvěděl, že pán stůně.

„Tedy přece!“ pomyslil si bývalý doktor. „Aspoň trochu jedu vniklo do krve. Jen aby mi nezemřel dříve, dokud mi nevyplatí ony peníze!“ přál si ten zistný bídák.

Nechtěli jej pustiti k Léonovi. Když však oznámil, že mu přináší jakýsi rozbor, vrátil se sluha brzy se vzkazem, že jej pán očekává.

Léon Clifton seděl na posteli, bledý a trochu přepadlý. S úsměvem uvítal Roswalla.

„Jste hodný, doktore, že mne přicházíte navštívit.“

— Nuže?“ ptal se nedočkavě.

Však Ben hned neupokojil jeho zvědavost.

„Jak se daří, mr. Cliftone?“ otázal se.

„Už dobře, doktore. Včera však nebylo mi příliš valně.“

Podle vaší rady povolal jsem lékaře, a tomu jsem nalhal, že jsem se zranil o nůž, kterým jsem stáhnul kůži zdechlé kočky. On mne ošetřil, a je teď zase dobře.

— Nuže, co jste našel?“

Ben vyňal z kapsy malou skleničku s příklopem a podal ji Cliftonovi, jenž zahlédl na dvě drobné, tmavé tečky.

„Co je to?“ zakroutil hlavou.

„Obsah vnitřností onoho muže, kterého jsem za vaší přítomnosti v hrobce pitval. Je to jen část; ostatní věži dosud ve vnitřnostech.“

„A je to jed, doktore?“

Ben zavrtěl hlavou.

„Zkoumal jsem bedlivě a neshledal jsem ani stopy známých nám jedů. Pouze tyto tečky, jež nejsou ničím jiným, než částčkami zvířecí srsti.“

„A myslíte, že by jimi mohla být způsobena smrt?“

„Podobá se. Tyto částčky srsti účinkovaly nepochybně jako skelný prášek, způsobivše hrozný zánět.“

„Kterak ale dostaly se do útrobu onoho nešťastníka?“

Ben pokrčil ramenoma.

„Nejspíš jen náhodou. Při vaření mohly vniknouti do jídla — snad je zanesl vítr otevřeným oknem do kuchyně — — v žaludku našel jsem ještě zbytky rýže — s touto potravou dostaly se tam nepozorovaně — v tekutině bylo by

je spíše viděti. Měl jsem kdysi podobný případ. Léčil jsem v nemocnici chlapce, jenž roznemohl se prudkým zánětem; dítě brzy zemřelo, a při pitvě shledáno v žaludku množství krátkých štětinek z opotřebovaného kartáčku na zuby, které hošík z nerozumu spolykal.“

„Tedy vy přičítáte smrt toho člověka jen nešťastné náhodě?“

„O samovraždě tu nelze mluvit! Koho by napadlo, takovým způsobem sejiti se světa, když přece lze dostati jedy, účinkující jistě a bez velkých bolestí. A vražda —! Hm — hm, mr. Cliftone, větrím něco! Útroby Mac Lindleye — Harbert Harrison stal se jediným dědicem veškerého jeho majetku — — — z té příčiny asi vyzval jste mne na hřbitov —“

„Uhodl jste!“ řekl Clifton klidně. „Ve vašem vlastním zájmu však vás žádám, abyste o tom pomlčel. Jsou to pouhé domněnky, přímých důkazů tu dosud není —“

„A co bych z toho měl, kdybych nemlčel?“ usmál se Ben.

„Možná, že značný zisk, milý doktore! Kdybyste o svém zkoumání podal zprávu Harrisonovi, jistě by se vám dobře odměnil, že jste mu dal výstrahu, aby mohl v čas vyhnouti se případnému zatčení.“

Při těchto slovech po očku pozoroval Bena. Neušlo mu, že oči bývalého doktora zasvítily.

„Budu zatím dále pátrat. Usvědčím-li vinníka, dostane se vám odměny za vaše spolupůsobení. Tedy hezky mlčet, doktore!“

Slezl s postele; a když mu Ben odevzdal uzavřenou skleněnou nádobu, ve které byly v líhu vloženy útroby Lindleyovy, odešel s tím do vedlejšího pokoje, aby prý odtud přinesl slíbených dvě stě dolarů.

Kvapně přistoupil k telegrafickému přístroji, jímž teprve od nedávná byl spojen s úřadovnou policejního ředitele — a začal rychle odklepávati, spustiv současně veliký hrací stroj, jenž stál v koutě, a jehož zvuky zcela utlumily klepání telegrafického přístroje.

Brzy vrátil se Clifton. a podal Benovi dvě bankovky po stu dollarech.

„Děkuji vám, doktore, za všechno vaše přispění. Doufám, že se vám později ještě lépe odměním. Ovšem jen tenkrát, budete-li o této naší záležitosti mlčeti.“

„Jako hrob,“ přisliboval Roswall, lačně ukládaje peníze do tobolky.

„Ne však jako Lindleyův!“ usmál se detektiv. „Ten hrob už mluvil — aspoň k nám dvěma!“

Když Ben Roswall — zdržev se zde ještě asi půl hodiny při zákusku a při víně — scházel po schodech, mumlal: „Vyzískám jistě několik tisíc dolarů. Jsem jist, že Harrison

namíchal svému strýci onu srst — povím mu o tom, musí zaplatit, aby mohl utéci — a Clifton mi nedokáže, že jsem já jej varoval!“

Spokojen vyšel na ulici a hned zaměřil k obydlí Harrisonovu, jež bylo nedaleko policejního ředitelství.

Právě chystal se vkročiti do domu, když přistoupil k němu vážný pán, položil mu ruku na rameno a řekl;

„Benjamine Roswalle, následujte mne!“

„A kam?“ ptal se Ben, jenž již vytušil, že před ním stojí zřízenec policie.

„Do toho kočáru,“ ukázal pán na povoz, nedaleko stojící. „Nezdráhejte se, jinak uijeme násilí.“

Ž kočáru vystoupili dva páni, kteří otevřeli dvířka.

Rozpomínaje se honem, který asi z jeho nepotrestáných zločinů byl prozrazen, vlezl do kočáru, tři páni páni přisedli k němu — a již ujížděl kočár tryskem ulicemi...

Telegram, který odeslal Léon Clifton policejnímu řediteli, zněl: „Na mé zodpovídání zadržte bývalého doktora Benjamina Roswalla a dopravte jej do blázince. Nechtě čeká se na něj s povozem u jeho domu, a současně u domu, jenž náležel Mac Lindleyovi. Později vše vysvětlí Léon Clifton.“

IV.

Asi za týden seděl Clifton v přestrojení v předním restaurantu chicagském. Pátral už zase po smělém lupiči, jenž poslední dobou obíral bohaté návštěvníky zábavních místností, když pozdě v noci vraceli se domů.

U vedlejšího stolu seděl opálený muž, jenž bavil několik pánů vyprávěním o svých cestách po Indii.

V koutě u stolu hověl si při víně Harbert Harrison, nyní majitel velikého jmění po zemřelém Mac Lindleyovi. Chvilí nahlížel do novin; posléze však je odložil a se zřejmou účastí naslouchal vyprávění cestovatele.

Pojednou zavrtěl hlavou.

„Mýlíte se, master,“ zvolal s úsměvem. „Tak onen pokrm Indové nenazývají; správné jméno jeho jest čapaty.“

Cestovatel podíval se na něho.

„Nechci se s vámi přítí, master; já však jsem to ačpoch tak slyšel vysloviti. Vy jste byl také v Indii?

„Nebyl“ odvětil Harbert krátce.

Cestovatel vyprávěl dále. Harrison chvílemi jej přerušil, opravuje nebo doplňuje jeho řeči, což cestovatele nikterak neurazilo.

„Master, vy jste přec jen byl v Indii!“ zvolal posléze.

„Takhle může mluvit člověk jen z vlastního názoru.“

„Byl jsem v Indii — však jen v té papírové,“ usmál se Harbert. „Již odedávna zajímala mne tato země, a já jsem několikrát přečetl snad všechny cestopisy, Indie se týkající. Odtud ta znalost poměrů. Opakuji pouze to, co jiní viděli a slyšeli.“

Cliftonovi neušlo ani slovo. Také on soudil ze znalosti, jakou Harrison dával na jevo, že mladý muž byl v Indii. Jeho zmínka o cestopisech mohla býti jen výmluvou. Proč však tají svůj dřívější pobyt v Indii, když přece jest o něm známo, že byl tolik let v cizích dílech světa?

Ještě několikrát vmísil se Harbert do vyprávění cestovatelova; posléze přisedl k jeho stolu a konečně začal sám živými barvami líčiti různé příhody, o nichž prý se dočetl v cestopisech.

Pojednou otevřely se dvěře a do místnosti vkročil vysmahlý Ind v malebném kroji, s turbanem na hlavě.

„Co chceš, Sidi?“ otázal se jej cestovatel.

„Sahib, přišel list z Benaresu na tebe. Nesu ti jej tedy,“ pokorně odvětil indický sluha dosti správnou angličtinou.

Náhle sebou trhl, podíval se * na Harrisona a již klečel u jeho nohou,

„Sahib — jaká radost — že tě zase vidím!“

Harbert zbledl.

„Mýlíte se. Já vás neznám!“

„O, sahib, tys to, dobře tě poznávám, tys mi zachránil život v džonglích, když mne napadl tygr, kterého jsi zastřelil.“

Harrison zavrtěl hlavou.

„Mýlka, příteli! Snad se podobám někomu jinému. Já však jsem nikdy nebyl v džonglích, ujišťuji tě.“

Sidi však trval na svém a nedal si to vymluviti.

Po jeho odchodu vzdálil se také cestovatel a Harbert též odešel.

„Zapírá, že byl v Indii, — hm, to je podezřelý,“ pomyslně si Clifton. —

Příštího dne setkal se s cestovatelem zase v téměř restaurantu a s účastí naslouchal, kterak vypráví o různých způsobech, jakými se lidé v Indii usmrcují. Mimo jiné doslechl o zvláštním zhoubném jedu, jež Indové upravují z tygřích chlupů, jež jsou tvrdé.

Rozkrájají je na drobné částičky, jež pak namíchají do jídla, obyčejně do rýžové kaše. Ten, kdo požil takového pokrmu, propadnul smrti.

Clifton byl by zajásal. Co slyšel, mělo pro něho nesmírnou důležitost. Ve vnitřnostech Mac Lindleye nalezeny částičky srsti, jež přivodily mu smrt — synovec Harbert zapírá, že byl v Indii, zajisté jen proto, aby na něj nepadlo podezření, že ví o takovém způsobu vraždění.

Kdyby se dokázalo, že Harrison byl v Indii, stačilo by to k jeho zatčení. To však by vyžadovalo mnoho času a veliké námahy. Snáze by vedlo k cíli, kdyby se u Farberta našla tygří srst.

Tohoto plánu přidržel se Clifton.

Vyžádal si na policejním řediteli slib, že zatím, nebude na něho naléhati otázkami, dal si vyhotovili písemné povolení ku prohlídce domu Harrisonova.

S touto listinou v kapse odebral se za večera k Harbertovi — nepřestrojen.

Mladý muž uvítal jej dosti přátelsky; ač divil se tak pozdní návštěvě.

„Master, zajisté prominete, že vám dnes způsobím nepříjemnost,“ ozval se Clifton. „Nepřicházím k vám jako pouhý návštěvník, nýbrž ve své dobrovolné službě.“ Harrison lehce zbledl.

„Nerozumím vám, mr. Cliftone,“ řekl stísněným hlasem.

„Hned vám vysvětlím. Byl zatčen muž, podezřelý z rejdů anarchistických. Ten doznal, že prý se připravuje atentát na presidenta Spojených států, a vy prý máte ve svém domě důležité listiny, týkající se toho chystaného útoku.

Policejní ředitel pověřil mne k vykonání prohlídky ve vašem domě.“

Harrison se již zase usmíval.

„Jest mi líto, mr. Cliftone, že tentokrát vaše pátrání zůstane bez úspěchu!“

„Sám nevěřím drzému tvrzení onoho zatčeného — vím, že zde nic takového nenaleznu — však povinnosti, kterou jsem vzal na sebe, dlužno dostáti. Bude mi potěšením, říci řediteli, že jsem u vás ani nejdůkladnější prohlídkou nic takového nenalezl.“

Harbert ochotně prováděl Cliftona všemi místnostmi, otevřel každou skříň, každou zásuvku. Detektiv skutečně nenalezl ničeho, co by mladého muže kompromitovalo.

Posléze vstoupili do soukromé pracovny Harbertovy, kdež Clifton ještě bedlivěji pátral. Zbyla jen veliká železná pokladna, jež vyplňovala kout pracovny.

Také tu otevřel Harbert.

Zatím se již značně setmělo, neboť bylo již k deváté hodině.

Harbert pustil proud elektrického světla ze žárovky nad pokladnou. Clifton nyní viděl jasně každý předmět v železné skříní.

Pozorně nahlédl do všech balíčků. Posléze uzřel v pozadí malé schránky nevelikou krabičku ze stříbra.

„Puma!“ řekl žertovně a vzal ji do ruky.

Harbert lehounce se zachvěl, když ji Léon otevřel, a když objevila se hromádka žíhaných chlupů.

„Upomínka na mého věrného psa, jenž mne provázel na cestách, a svou odvahou dvakrát mi život zachránil, u vysvětloval Harrison. „Skončil pod koly rychlovlaku — sebral jsem trochu srsti na památku.“

Clifton podíval se na Harberta.

„Master, kdybych vás neznal jako pravdomluvného, řekl bych, že tahle srst nebyla na těle psa, nýbrž šelmy kočkovité — indického tygra.“

Harbert sebou trhl.

„Přece musím ja lepe vedeti —

„Ovšem, ovšem,“ zakýval Clifton hlavou. Zastrčil krabičku do kapsy a řekl ledově: „Schválně volil jsem tak pozdní dobu, master, aby vaše zatčení nezpůsobilo tolik hluku. Prosím, pojdte se mnou.“

„Zatčení? Vy mne chcete zatknout? A proč?“ koktal Harbert.

„K vůli té srsti ze psa, jenž byl vlastně tygrem. V Indii otravují takovou srstí lidi — a její částičky snědl váš strýc v rýžové kaši.“

Harbort vykřikl, zakoulel očima; a než se Clifton nadál, uchvátil jej oběma rukama a mrštil jím do vysokého středního prostoru pokladny, kde nebylo žádných přehrad. Potom bleskurychle přirazil dveře pokladny a zamknul.

„Až zase otevru, master, budete již udušen. A potom vás pošlu v bedně do Indie, když se o ni tolik zajímáte. Křičet můžete dle libosti; žádný vás neuslyší. Mějte se dobře, jdu do restaurace.“

V.

Hrozný byl stav Léona Cliftona. Nalézal se v úzkém, temném prostoru, jenž byl téměř neprodyšně uzavřen.

Že se odtud bez cizího přispění nedostane, dobře věděl lapený detektiv. Měl sice u sebe své ocelové kladívko; to však mu mnoho neprospěje. Ve tmě nenajde místa, jež by snad dalo se tímto nástrojem porušiti — a potom byl zde tak stěsnán, že se nemohl téměř ani hnouti. Brzy již pociťoval nedostatek vzduchu; nepotrvá dlouho, spotřebuje všechen kyslík zde nahromaděný a bídne se zadusí.

V této zoufalé situaci přemýšlel, zda by nemohl odpomoci zatím aspoň nejhoršímu zlu, totiž nedostatku vzduchu.

S velikou obtíží vytáhl z kapsy své kladívko, načež namáhavými pohyby, jež způsobily mu nesmírné bolesti v ramenech, dostal ruce nad hlavu. Hmatal po železných stěnách, až pocítil pod. prsty malou jamku. Zde byl patrně

nýtek, spojující stěny, trochu propadlý. Honem tam vsunul špičku svého kladívka, a jak jen bylo lze, tlačit na nýtek a klepal naň. Konečně přesvědčil se hmatem, že jamka stala se hlubší; nýtek lezl na druhé straně ven. Horlivě pracoval, až jej docela vyrazil. Lačně přiložil ústa k otvoru a hltal tu trošku svěžího vzduchu, jež sem vnikala. V pokoji slyšel odbíjeli desátou. Byl tedy v pokladně již celou hodinu. Věděl dobře, že ani ten maličký otvor jej nezachrání, až se vnitřek pokladny přeplní zkaženým vzduchem. Snažil se tedy učiniti otvor ve dveřích.

Za strašných obtíží konečně se obrátil obličejem ke dveřím a začal špičkou kladívka do nich bušiti. Silné železo však vzdorovalo oceli. Proklepával tedy na jiných místech, však stále bez úspěchu. Bylo mu již hrozně nevolno, dech se v něm tajil, hlava div se nerozkočila. Obrátil se zase k otvoru po nýtku, a nepatrně se osvěžil vyssáním vzduchu z venku.

Tak dočkal se jedenácté hodiny. Pozbýval již sil, smysly vypovídaly mu službu. Spočívaje obličejem na železe, očekával s otupělostí blízkou smrt. . .

Náhle zdálo se mu, jakoby slyšel jakýsi skřípot a temné bušení. Trvalo to dosti dlouho, on však už ničeho nevnímal. Pozbyl vědomí a stál v úzkém otvoru jako zaklíněn.

V tom ovanul jej svěží vzduch, jenž zázračně na něho

účinkoval. Současně uzřel slabé světlo. Trhl sebou nazad a pozpátku vyletěl z pokladny, načež dopadl na podlahu.

Zazněl tlumený výkřik a k detektivovi přiskočil divoce vyhlížející muž, jenž držel v levici malou svítilnu a v pravé ostré páčidlo zvláštního tvaru.

„The Grant Carlini“ vyrazil člověk ten přitlumený výkřik.

Léon Clifton podíval se na něho a hned jej poznal.

Byl to smělý lupič nedobytných pokladen, Anthemy Bertel, zvaný „Nožička“, kterého byl Léon Clifton již jednou přistihl při práci a jemuž pomohl na několik let za mříže.

„Aj, aj, The Grant Carlin dal se zavřít do kasy, aby mne překvapil? zvolal Bertel.

„Mýlíte se, Nožičko“ sténavě odpovídal Clifton, jenž cítil se nesmírně slabým.

„Zapomněl však na ventilaci a byl by se udusil“ chechtal se lupič. „Škoda, že jsem nepřišel později! Nu, však není ještě pozdě; na onen svět lze expedovali kdykoliv.“

Zaměřil ostrým dlátem ku skrání Léonově.

„Zadržte, Bertele!“ zvolal Clifton. „Vždyť já jsem vám neškodný! Co byste z toho měl, kdybyste mne zabil? Ušetříte-li mého života, obohatíte se, neboť vám přísahám, že si vás již nikdy nevšimnu, kdybych vás i dopadl zase u

otevřené pokladny. Naberte si zde, co chcete, nebudu vás rušiti; odejdete odtud tak volně, jako jste sem přišel.“

Bertel dosud neprolil lidské krve; dal se tedy snadno přemluvit.

„Abyste mne však nevyzradil, mr. Cliftone, zajistím si vás,“ zahučel.

Vyňal z kapsy provazy, a nedbaje proseb Cliftona, jehož údy byly dosud bez vlády, spoutal jej na ruku i na nohou, a do úst vrazil mu stočený kapesník, aby nemohl křičeti.

Potom zcela pohodlně vybral z pokladny množství peněz. Když byl hotov, uklonil se posměšně Cliftonovi a vyhoupl se otevřeným oknem ven.

Clifton, jehož dýchání bylo roubíkem zase ztíženo, skutálel se k otevřené pokladně a dřel provaz na ruku o ostrou hranu dvířek tak dlouho, až povolil. Potom odstranil roubík a zbavil se také pout na nohou.

Rozsvítil elektrickou žárovku nad pokladnou a pátral, zdali zde není něco k osvěžení. V koutě pod oknem našel lahvi, v níž byl jemný likér.

Tím občerstvil se detektiv značně, a znenáhla nabyl zase vlády v údech. Shasil, uzavřev dříve pokladnu, a pak usedl do temného kouta, kdež brzy usnul.

K ránu probudily jej kroky. Ze svého úkrytu uzřel Harberta, jenž blížil se k pokladně.

„Bedna jest již uchystána, sir Margy v Kalkutě dostane tělo slavného detektiva!“ zasmál se posupně.

Vyňal klíč a chtěl jej vsunouti do zámku. V tom postřehl stopy vloupání se do pokladny. Rychle otevřel a zuřivě vykřikl. Detektiva zde nebylo.

Obrátil se — a zatrásl se. Za ním stál Léon Clifton. drže v ruce revolver.

„Good morning, master Harrisone!“ ušklíbl se Clifton. Léon Clifton neprijde do Kalkuty; za to však Harbert Harrison dostane se na elektrické křeslo. — Ruce vzhůru, master, ozdobím vám je těmito náramky.“

Levicí vyňal samočinná pouta, jež nosil stále při sobě, a přistoupil těsně k Harbertovi, jenž z bázně před střelnou zbraní skutečně dal ruce do výše.

A když Léon chystal se jej spoutati, klesl Harbert náhle k zemi, při pádu objal nohy Cliftonovy a strhl jej pod sebe.

Mezi oběma muži rozvinul se strašlivý zápas.

Clifton byl silnější konstrukce a také obratnější než

Harrison; však dlouhý pobyt v pokladně, jakož i prázdný žaludek nepříznivě na něho působily.

Harbert vyrval mu revolver a nasadil mu ústí zbraně na skrání.

Léon zdál se býti ztracen. Však nepozbyl ducha-

přítomnosti. Trhl prudce hlavou, revolver sjel k zemi — rána vyšla a kule odrazila se od podlahy.

A již válel se Harrison podle něho, hrozně sténaje. Gliftonovi podařilo se ohnutým a prudce vymrštěným kolenem udeřiti jej prudce do krajiny žaludeční. Než se Harrison vzpamatoval, byl spoután.

Clifton vstal, vytrhl ze zápisníku lístek, napsal naň: „Před tento dům nechť co nejdříve přijede kočár s několika muži. Léon Clifton.“

Dopis přivázal k noži na řezání papíru, jež vzal se stolu, načež otevřel okno a vyhlížel strážníka. Ten se konečně objevil. Léon hodil mu depeši k nohous, strážník ji přečetl, podíval se vzhůru, zakýval hlavou a rychle se vzdálil.

Za půl hodiny odváželi Harrisona na policii.

Nejnovější čin Leona Cliftona vyvolal všude nesmírné vzrušení, když noviny přinesly o něm podrobnou zprávu. Harbert Harrison při každém výslechu zarputile mlčel. Ku hlavnímu líčení nahrnulo se tolik zvědavců, že v porotní síni byla přímo pekelná atmosféra.

Zraky všech upíraly se na oba hrdiny této záležitosti: Harberta Harrisona, jenž byl na smrt bledý, a Léona Cliftona, jenž se jemně usmíval.

Žaloba vinila Harberta, že otrávil svého strýce „tygřím jedem“, aby nemusil dlouho čekati na dědictví.

Leon Clifton pověděl, co podniknul, aby vraha vypátral a usvědčil.

Když vyprávěl, kterak se svým společníkem vniknul do hrobky Mac Lindleye, a kterak se zde zmocnil útrobožňkových, útlocitné dámy hrůzou umdlévaly; hned však se zase vzpamatovaly a poslouchaly dále s největší pozorností.

Ukázány Harrisonovy útroby v líhu, jakož i krabička se srstí. Lékařským zkoumáním dosvědčeno, že smrt Lindleyovu zavinil skutečně „tygří jed“. Pak následovalo další; bouři potlesku vyvolalo líčení, kterak se Clifton zmocnil vraha.

Jako svědkové vyslechnuti: cestovatel po Indii, jenž dosvědčil, že v té zemi skutečně užívají tygří srstí k otravování lidí; jeho sluha Sidi, jenž znovu a znovu prohlašoval, že onen sahib — Harrison — v Indii zachránil mu život. Konečně objevil se před soudem „doktor Ben“, kterého před chvílí přivezli z blázince, a jehož duševní stav lékaři uznali zcela normálním.

Roswall zevrubně vylíčil návštěvu hřbitova a podal zprávu o svém prozkoumání vnitřností Lindleyových.

Když pak soudce otázal se Harrisona: „Obžalovaný, jste vinen?“ — vykřikl vrah: Jsem! Usmrťte mne, ale —“

Dříve než se jej mohli chopiti, skočil ke stolu soudcovu,

uchvátil těžký železný kalamář a vztekle mrštil jím po Cliftonovi.

Detektiv bez hlesu skácel se k zemi. V soudní síni nastala děsná vřava. Obecenstvo hrnulo se k odsouzení, a na sta pěstí dopadalo na jeho hlavu. Dlouho trvalo, než jej vyprostili z rukou podrážděného davu — ve stavu nejvyšší žalostném. Odnesli jej odtud do vězeňské nemocnice.

Clifton utrpěl vážné zranění, jež připoutalo jej na čtrnáct dní k lůžku. Jeho první vycházka platila soudní budově, kde právě toho dne měl skončiti Harrison.

Clifton byl svědkem jeho poprav.

Když vycházel z budovy, čekal na něj „doktor Ben“.

„Proč jste mne poslal do blázince, mr. Cliftone?“ otázal se.

„Abyste nevaroval toho, jenž dokonal — však vy to dobře víte.“

„Jste mistr, mr. Cliftone“ zahučel Ben. „Nehněvám se na vás. V blázinci měl jsem se dobře, a za ten celý čas ušetřil jsem na stravě. Až bude třeba, pošlete mne tam zase.“

Clifton se usmál a pospíchal domů.

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

NEZNÁMÝ ZLODĚJ

OTRÁVENÁ RŮŽE

ŠÍLENÝ LÉKAŘ

KRVAVÝ IRČAN